

Sygn. akt **II W 46/16**

WYROK

w Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: **SSR Monika Pietrzyk**

Protokolantka: sekr. sąd. Barbara Krężel

przy udziale E. M. – oskarżyciela skarbowego z Urzędu Skarbowego w K.

po rozpoznaniu dnia 31 marca 2016 r. sprawy

Ł. O., s. B. i A.,

ur. (...) w K.

Oskarżonego o to, że:

I. prowadząc działalność gospodarczą PRZEDSIĘBIORSTWO (...) z/s w K. ul. (...) uporczywie nie wpłaca w ustawowym terminie, tj. do 25 dnia miesiąca za miesiąc poprzedni, do Urzędu Skarbowego w K. podatku od towarów i usług za: drugi i trzeci kwartał 2014 r. oraz pierwszy kwartał 2015 r. w łącznej kwocie 25.310 zł, a zniemię uporczywości trwa nadal, tj. do dnia 21.01.2016 r.,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks

II. prowadząc działalność gospodarczą PRZEDSIĘBIORSTWO (...) z/s w K. ul. (...) nie złożył w ustawowym terminie, tj. do 27.04.2015 r., do Urzędu Skarbowego w K. deklaracji w zakresie podatku od towarów i usług za I kwartał 2015 r., a złożył ją po terminie w dniu 12.05.2015 r.,

tj. popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 56 § 4 kks

1. Ł. O. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. oraz zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 56 § 4 k.k.s. i za to na podstawie art. 50 k.k.s. wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. K. kwotę 720,00 zł,

3. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od Ł. O. koszty sądowe w kwocie 920 zł na rzecz Skarbu Państwa, w tym wymierza mu opłatę w wysokości 180 zł.

Sygn. akt: II W 46/16

UZASADNIENIE

Ł. O. zam. ul. (...) w K. prowadził działalność gospodarczą PRZEDSIĘBIORSTWO (...) z/s w K. ul. (...). Jako płatnik podatku od towarów i usług (...) zobowiązany jest, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy kwartalne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym

powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego oraz do składania w terminie deklaracji miesięcznych (VAT-7K) tego podatku tj. do 25. dnia miesiąca następującego po danym okresie rozliczeniowym. Ł. O. zobowiązany był do dokonania wpłaty:

- kwoty 1 957,00 zł do dnia 25.07.2014 r. za II kwartał 2014 r.,
- kwoty 3 622,00 zł do dnia 27.10.2014 r. za III kwartał 2014 r. i
- kwoty 23 795,00 zł do dnia 27.04.2015 r. za I kwartał 2015 r.

W dniu 27.04.2015 r. Ł. O. wpłacił kwotę 4 064 zł tytułem należnego podatku za I kwartał 2015 r., zatem w terminie nie dokonał wpłaty podatku od towarów i usług za: drugi i trzeci kwartał 2014 r. oraz pierwszy kwartał 2015 r. w łącznej kwocie 25.310 zł. Ł. O. po terminie, dokonał wpłat na poczet zaległych podatków w łącznej kwocie 5 579 zł. Jego zaległość podatkowa w zakresie podatku od towarów i usług za: drugi i trzeci kwartał 2014 r. oraz pierwszy kwartał 2015 r. na dzień 21.01.2016 r. wynosiła 19 731 zł. wysokość zaległości do dnia 31 marca 2016 r. nie uległa zmianie.

Deklaracja dla podatku od towarów i usług za I kwartał 2015 r. Ł. O. złożył w dniu 12 maja 2015 r.

Dowód: informacja o naruszeniu przepisów prawa podatkowego k. 1,

lista zaległości k. 2, 29, 42, 50, 63,

karta odpowiedzi o zobowiązanych k. 3-6, 51-53, 64-66,

deklaracja dla podatku od towarów i usług k. 39,

dane z (...) k. 67,

deklaracje k. 48-49;

Oskarżony był wcześniej karany sądownie.

Dowód: karta karna k. 23;

Od dnia września 2014 roku Ł. O. nie odbierał kierowanej do niego przez Urząd Skarbowy w K., na adres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, korespondencji. Oskarżony od 29.11.2012 r. zameldowany jest w K. przy ul. (...). Z ustaleń policji dokonywanych zarówno w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, jak też w miejscu zameldowania, wynika, że oskarżony przebywa za granicą.

Dowód: awiza wezwań k. 9, 10, 13, 18, 26,

dane dotyczące adresu zameldowania k. 27,

pismo KPP w K. z dnia 26.10.2015 r. k. 19,

pismo KPP w K. z dnia 24.12.2015 r. k. 36,

pismo KPP w K. z dnia 07.01.2016 r. k. 40;

Ł. O. od 2014 roku do chwili obecnej przebywa stale za granicą. Wobec powyższego wdrożono w niniejszej sprawie postępowanie w stosunku do nieobecnych i w związku z tym Ł. O. nie był przesłuchiwany w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczeń skarbowych, jak też nie składał wyjaśnień w charakterze oskarżonego.

Sąd w pełni dał wiarę zebranych w sprawie dokumentom, jak karty odpowiedzi o zobowiązanych i listy zaległości, a w szczególności informacji o naruszeniu przez oskarżonego przepisów prawa podatkowego i sporządzonej przez kierownika Referatu Rachunkowości Podatkowej. Dokumenty powyższe wskazują na to za jaki okres Ł. O. nie dokonał

w terminie wpłat należnego podatku od towarów i usług. Na ich podstawie stwierdzić można ponadto w jakiej kwocie zaległy podatek oskarżony wpłacił po terminie. Nie budzi również wątpliwości dowód z deklaracją dla podatku od towarów i usług za I kwartał 2015 r., z którego wynika, że Ł. O. złożył tę deklarację w dniu 12 maja 2015 r.

Jako prawdziwe potraktowano także dowody wskazujące na fakt stałego pobytu oskarżonego poza granicami kraju. Należy podnieść, iż obrońca oskarżonego nie kwestionował rzetelności i autentyczności materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania przygotowawczego a ujawnionego przed Sądem. Brak również podstaw by odmówić wiarygodności przekazanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości – informacji o Ł. O. z Krajowego Rejestru Karnego.

Nie budzi najmniejszych wątpliwości Sądu, fakt popełnienia przez Ł. O., jako płatnika podatku od towarów i usług wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s.

Ł. O. do dnia 21 stycznia 2016 roku, to jest do dnia, w którym oskarżyciel publiczny wystąpił do Sądu z aktem oskarżenia, nie dokonał w całości wpłaty podatku od towarów i usług za pierwszy kwartał 2015 r.

Przepis 103 ust. 2 ustawy z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług, zobowiązuje podatników do tego by, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, dokonywali obliczania i wpłacania podatku za okresy kwartalne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego.

Tym samym Ł. O., będąc zobowiązanym jako podatnik, nie wpłacił do dnia:

- kwoty 1 957,00 zł do dnia 25.07.2014 r. za II kwartał 2014 r.,
- kwoty 3 622,00 zł do dnia 27.10.2014 r. za III kwartał 2014 r. i
- kwoty 19 731,00 zł do dnia 27.04.2015 r. za I kwartał 2015 r.

W świetle zebranych dowodów należy również uznać, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia skarbowego z art. 56 § 4 k.k.s.

Wobec powyższego Ł. O. wyczerpał swoim zachowaniem ustawowe znamiona wykroczenia z art. 57 § 1 k.k.s.

Przepis art. 57 § 1 k.k.s. stanowi o odpowiedzialności karnej podatników za niedopełnienie lub nienależyte wypełnienie obowiązków wynikających z określonych przepisów prawa podatkowego, w tym ustawy o podatku od towarów i usług.

Ł. O. uporczywie, na rachunek Urzędu Skarbowego w K. nie dokonywał w terminie wpłat na poczet podatku od towarów i usług. Uporczywe niepłacenie podatku to długotrwałe, niekoniecznie powtarzające się, a zatem także jednorazowe, lecz długie opóźnianie się w jego uregulowaniu, bądź wielokrotne, powtarzające się niepłacenie podatku (zaliczek na podatek) w terminie (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27.03.2003r. (...) 2/03 OSNKW 2003/5-6/57).

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27.03.2003r. I KZP 2/03 OSNKW 2003/5 - 6/57 stwierdził: „Przedawnienie wykroczenia określonego w art. 57 k.k.s. rozpoczyna swój bieg od popełnienia tego czynu, czyli od ustania, wywołanego zachowaniem sprawcy, stanu bezprawnego, tzn. uporczywego naruszenia przez niego obowiązku płacenia podatku w terminie, i wynosi rok, a gdyby w tym czasie wszczęto przeciwko jego sprawcy postępowanie, przedłuża się do 2 lat od czasu popełnienia tego czynu.

Wykroczenie uporczywego niepłacenia podatku w terminie, przewidziane w art. 57 § 1 k.k.s., jest popełnione dopiero w momencie zakończenia stanu niezgodnego z prawem i nie można z niego eliminować poszczególnych zachowań, które łącznie dopiero stwarzają karalną uporczywość w niepłaceniu podatku, chyba że okres ten był już tak długi, że całe zobowiązanie podatkowe (niezapłacony podatek) uległo, stosownie do przepisów podatkowych, przedawnieniu.”

Należy zgodzić się z G. Ł. i T. R. którzy w glosie do ww. postanowienia stwierdzają, iż znamiona ustawowe wykroczenia skarbowego polegającego na uporczywym niewpłaceniu w terminie podatku - nie posiadają znamienia uszczuplenia, dlatego też dyrektywa z przepisu art. 44 § 3 k.k.s. nie znajduje zastosowania do obliczania przedawnienia karalności takiego wykroczenia skarbowego. Stąd rozpoczęcie biegu przedawnienia karalności następuje od momentu ustania stanu przestępnego polegającego na uporczywym niewpłaceniu podatku.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał również znamiona wykroczenia skarbowego z art. 56 § 4 k.k.s.

Wykroczeniem skarbowym z art. 56 § 4 k.k.s. będzie niezłożenie w terminie przewidzianym w art. 99 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054), tj. do 25. dnia miesiąca następującego po danym okresie rozliczeniowym. Dla wypełnienia znamion strony przedmiotowej wykroczenia z art. 56 § 4 k.k.s. konieczne jest zatem, by podatnik ujawnił przedmiot lub podstawę opodatkowania i nie złożył w terminie deklaracji lub oświadczenia. Przepisy Kodeksu karnego skarbowego nie określają jednak legalnej definicji „ujawnienia” przedmiotu lub podstawy opodatkowania. Wobec braku legalnej definicji „ujawnienia” przedmiotu lub podstawy opodatkowania, wykładając znaczenie tego znamienia, należy odwołać się do jego słownikowego rozumienia, zgodnie z którym „ujawnienia” oznacza: „uczynić jawnym; podać do wiadomości coś, co było trzymane w tajemnicy; odkryć coś; stwierdzić istnienie czegoś; okazać” („Słownik języka polskiego”, Wydawnictwo (...)). Odnosząc powyższe do znamion strony przedmiotowej wykroczenia skarbowego określonego w art. 56 § 4 k.k.s., stwierdzić należy, że podatnik, który w deklaracji VAT-7K złożonej po terminie wskazuje przedmiot opodatkowania lub podstawę opodatkowania, realizuje swoim zachowaniem znamiona powołanego wykroczenia, ponieważ „ujawnienia” przedmiot opodatkowania lub podstawę opodatkowania, których wskazanie miało istotne znaczenie dla ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług danego podatnika. Należy zgodzić się z T. G., który, interpretując przepis art. 56 § 4 k.k.s., stwierdził, że chodzi w nim tylko o takie deklaracje lub oświadczenia, których posiadanie przez organ skarbowy ma istotne znaczenie z punktu widzenia wysokości należnego podatku, na co wskazuje usytuowanie § 4 art. 56 w normie regulującej narażenie podatku na uszczuplenie przez oszustwo podatkowe (“Komentarz do art. 56 Kodeksu karnego skarbowego” [w:] T. Grzegorzcyk, “Kodeks karny skarbowy. Komentarz”, Dom Wydawniczy ABC, 2009, wyd. IV).

Mając powyższe na uwadze, należy zatem stwierdzić, iż złożenie przez Ł. O. deklaracji podatku od towarów i usług (...) -7K po ustawowym terminie, wykazującej podatek należny w kwocie 23 795 zł wyczerpuje znamiona wykroczenia skarbowego z art. 56 § 4 k.k.s.

W zakresie winy oskarżonego Sąd zważył, iż nie jest on chory psychicznie i nie cierpi na zaburzenia na tym tle. Zachowanie Ł. O. nie było determinowane czynnikami wyłączającymi lub ograniczającymi swobodne podejmowanie decyzji. Oskarżony rozumiał zatem znaczenie swego czynu, a tym samym jego wina nie budzi wątpliwości.

Sąd doszukał się u oskarżonego okoliczności łagodzących. Za takie uznano dokonanie wpłaty zaległego podatków od towarów i usług za: drugi i trzeci kwartał 2014 r. oraz częściowej wpłaty w terminie podatku za pierwszy kwartał 2015 r.

Przy wymiarze oskarżonemu kary, za okoliczność obciążającą Sąd uznał wysokość do dnia wyrokowania nie uregulowanej należności podatkowej oraz uprzednią karalność Ł. O..

Stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez Ł. O. jest umiarkowany – w szczególności przemawia za taką oceną fakt nieznaczного przekroczenia terminu do złożenia deklaracji dla podatku od towarów i usług za I kwartał 2015 r. oraz wysokość nadal istniejącej zaległości podatkowej.

Za powyższe wykroczenia skarbowe na podstawie art. 50 § 1 k.k.s. – w związku z orzekaniem o ukaraniu za dwa wykroczenia skarbowe, Sąd wymierzył oskarżonemu łącznie karę grzywny w kwocie 1 800 złotych.

Ł. O. dotychczas nie zaprzestał, ani nie zawiesił prowadzonej działalności gospodarczej, od dłuższego czasu przebywa poza granicami kraju, gdzie prawdopodobnie podejmuje prace zarobkowe. Obecnie nie jest znana sytuacja finansowa i majątkowa oskarżonego, jednakże z uwagi na faktyczne możliwości zarobkowe – wynikające z wysokości należnego

od niego podatku, należy stwierdzić, iż wymierzona sankcja odpowiada zdolności płatniczej Ł. O., a tym bardziej w żadnym razie nie przekracza stopnia winy sprawcy. Powyżej wskazany wymiar grzywny zagwarantuje odpowiednią dotkliwość kary.

W ocenie Sądu orzeczona kara zrealizuje wobec oskarżonego cele kary w zakresie osiągnięcia zadań zapobiegawczych i wychowawczych.

Oskarżony w niniejszej sprawie korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, w związku z faktem prowadzenia postępowania w stosunku do nieobecnych. Koszty obrony nie zostały opłacone przez Ł. O., wobec powyższego stosownie do treści obowiązujących przepisów - § 11 ust 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 05.11.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, należało zasądzić na rzecz adw. E. K. kwotę 720 złotych.

Sąd nie znalazł podstawy, ze wskazanych wyżej względów, do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i wymierzył mu opłatę.